N:r 15. Årg. 21. 1 AUG. 1916. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Drottninggatan 55. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: I skuggan af Jesu välsignande händer. — U-chuang. — Tag detta barn. — En märklig kinesisk ämbetsman. — Åter i Lingpao och Chnechow. — J. W. Wallin †. — Gosskolan i Ishih våren 1916. — Brefafdelningen. — Efter hundra år.

I skuggan af Jesu välsignande händer.*

"Och han förde dem ut till Betania och upplyfte sina händer och välsignade dem." Luk. 24: 50.

Huru skall det, som här beskrifves, bli för oss, denna tidens barn, inte endast en välkänd, skön beskrifning på en de första lärjungarnas underbara erfarenhet, utan en verklighet i vårt eget lif? En verklighet, att vi, som tro på Jesus, få stå i skuggan af samma välsignande händer.

Afskedet, förutsedt och förutsagdt, huru svårt är det icke för oss att sätta oss in däri.

Getsemane, Pilati palats, korsvägen, Golgata och uppståndelseundret — — allt detta låg nu bakom. De fyrtio dagarne likaså, de dagar, då Jesus många gånger och på många sätt tedde sig lefvande för de sina. Lärjungarne äro åter, kanske för sista gången, samlade i den öfre salen i Jerusalem. Och än en gång står nu Jesus midt ibland dem.

Han lämnade dem dock icke nu, såsom han gjort vid föregående uppenbarelsetillfällen. Herden tog hela den lilla hjorden med sig, och de följde honom såsom så ofta förr. Vägen går genom några af Jerusalems trånga gator ut genom stadsporten ned öfver Kidron, förbi Getsemane och uppför Betaniaberget. Och däruppe tilldrager sig nu den oförgätliga afskedsscen, som efterlämnat den rikaste välsignelse för alla tiders älskande lärjungahjärtan.

"Han upplyfte sina händer öfver dem. Och — — i det han välsignade dem, skildes han från dem och upptogs i himmelen."

Den i gamla förbundet motsvarande skuggbilden beskrifves i 3 Mos. 9 kap. När öfversteprästen Aron hade fullgjort sin öfversteprästerliga tjänst inne i vittnesbördets tabernakel, trädde han ut inför det församlade folket, upplyfte sina händer och välsignade det. I det sista ögonblick, Jesus hade kvar på jorden, och sedan han hade förverkligat allt hvad skuggbilderna i gamla förbundet vittnat om, upplyfte han sina händer och lät gudomlig frid och hälsa strömma ut från dessa händer, ännu bärande sårmärkena efter de grofva spikarna. "Genom hans sår äro vi helade" — — detta är alltså välsignelsen.

Denna välsignelse är dock alltför underbar, att den skulle kunna beskrifvas blott på *ett* sätt. I det stora hela skulle vi måhända mest uttrycksfullt kunna beteckna denna välsignelse som ett nytt, öfverväldigande bevis på *Kristi kärlek*. Vi veta icke, hvilka ord Jesus i dessa ögonblick uttalade. Men vi misstaga oss säkerligen icke, om vi tro, att det är om sin kärlek "intill änden" han talar.

Minnet af Jesu himmelsfärd, såsom det bevarats åt oss i Guds lefvande ord, vill därför framför allt säga oss ett: Frukta icke att lita på din Frälsares kärlek "intill änden"! Denna kärlek består hvarje prof. Våra synders starka vatten kunna icke utsläcka hans kärlek till oss. Vi äro smärtsamt medvetna om, huru vi syndat mot det ljus, vi fått, mot den kunskap, Gud kunnat gifva oss, mot den nåd, han bevisat oss. Vi ha syndat mot hans tålmodighets och långmodighets rikedom. Men öfver oss, trots all denna vår synd, höjer sig Jesu välsignande händer; hans frälsarkärlek hvälfver sig såsom ett baner öfver dem, han efterlämnat i en ond värld.

Tron behåller i friskt minne, hvad Jesus har gjort. Det är något för tron egendomligt, att den fasthåller hvad som en gång för alla har skett och icke släpper sitt tag om det, som för alltid är fullkomnadt. Eljest blifva vi ofta trötta på att syssla med det förflutna. Vi människor ha i vanliga fall behof af något nytt för det närvarande och än mer för det tillkommande. Men tron på Jesus tröttnar aldrig att ständigt komma tillbaka till att hvila vid Jesu fullbordade återlösningsverk. Däraf lefver och förnyas tron, och därigenom hålles tron tillgänglig för all den välsignelse, som dagligen på nytt tillflyter oss från honom, som var död men lefver i evighet.

(Forts.)

* Föredrag af rektor *Joh. Rinman* vid Sv. Miss. i Kina missionshögtid Kristi himmelsfärdsdag 1916 i Sv. Bibelinstitutets kapell.

U-chuang.

Den lilla byn ligger 1¼ mil från Hanchenghsien. På tre sidor är den omgifven af höjder. Detta oaktadt finns där jord nog till att föda omkring 200 familjer. En vacker bäck rinner fram genom byn och förenar sig senare med Gula floden. På sommaren är platsen mycket vacker med sina många prydliga persimonträd, som med sina gula frukter påminna om apelsinträd. En del utvandrare från provinsen Hupeh ha slagit sig ned där och i kringliggande byar. Bland dessa ha flera mottagit budskapet om Jesus och börjat tjäna Gud. Ehuru många om söndagarna med glädje gått den långa vägen fram och tillbaka till mötena i Hancheng, har det icke varit lätt för kvinnorna att göra denna vandring, och så skaffade de sig till sist ett litet kapell, hvari de kunde samlas omkring ordet.

Som emellertid detta hus längre fram behöfde tagas i anspråk af husvärden, som icke var troende, sökte de troende sig en annan lägenhet och fingo så hyra några uppmurade jordgrottor. Dessa voro mörka och kvafva, och grannarna höllo icke snyggt utanför, som det bör vara omkring ett Guds hus. Några af byns invånare blefvo vunna för Gud, men de flesta höllo sig borta från gudstjänststunderna. Vi kunde icke annat än bedja vår himmelske Fader gifva oss en mer lämplig möteslokal.

Till den 11—13 december hade vännerna i U-chuang inbjudit till stormöte. Några af oss i Hoyang reste dit, så ock några vänner från Hancheng. Vid de offentliga mötena måste männen sitta ute på gården, och det var ju litet kallt i december månad. De enskilda mötena för kvinnor höllos i grottan intill den, som utgjorde vårt sofrum. En liten af lera uppmurad koksugn spred värme därinne. På den lagade vi också mat morgon och afton. Vännerna på platsen sörjde rikligt för våra behof. Morgon och afton voro vi dock glada att få laga litet mat på vårt sätt. Mycket ägg hade våra kinesiska vänner gifvit oss, så det var lätt att koka eller steka sådana i en liten skopa.

Under hela mötestiden var Herren förnimbart nära. Ordet hade friskt vatten att bjuda på, och våra hjärtan kände sig stärkta i vår Gud.

Värdinnan, en troende kvinna, kom flera gånger och sade: "Bed för vår äldste son!" Han hade förr icke velat tjäna Gud, i stället fört ett nästan vildt lif. Nu var han sjuk sedan en längre tid tillbaka, kunde ej sofva och satt mycket och grubblade. Det såg nästan ut, som skulle han mista förståndet. Vår trofaste Gud besvarade de bönerop, som uppsändes för den stackars sjuke. En stor förändring till det bättre inträdde, och han fick igen sin sömn. Sista aftonen kom han med till mötet. Det hade han aldrig gjort någon gång, då vi varit där. Omedelbart efter mötet gick han ut och bröt sönder sin tobakspipa. Modern kom strålande in till oss och sade: "Pipan, som han har älskat så mycket, har han brutit itu. Det betyder en förändring i hans lif." O, hvad hon var glad, den stackars modern, som så länge hade önskat få sina söner med på vägen till himmelen! Innan vi reste, uttryckte denne man sin önskan att på några dagar få komma till vår station. Vi bådo honom vara hjärtligt välkommen.

En dag kom han hit, åtföljd af två af sina bröder, och såg mycket friskare och frimodigare ut. "Har du inte tagit till din pipa igen?" frågade jag. "Nej", svarade han och log helt förnöjdt. Nu hoppas vi så innerligt få hjälpa honom fram till Herren Kristus, som ensam helt kan förlossa från synd.

En annan glädjepost erhöllo vi också. Våra U-chuangvänner hade firat jul i *nybyggdt kapell*. Hur hade det gått till? Jo, innan vi lämnade platsen, hade min man varit och sett på ett hus, som den rikaste mannen i byn byggde. Denne man hade uppfört flera hus, än han själf behöfde, och erbjöd nu detta åt missionen för ett måttligt pris. Huset innehöll en stor samlingssal, passande till kapell. Dess ägare, en gammal man med stor familj, hade skuggat litet med handen för ögonen, tittat på min man och sagt: "Dig känner jag sedan många år tillbaka. Du brukade predika på våra marknader." Så blef det igenkännande och samtal om den enes och den andres anhöriga. När den gamle fick höra, att min man hade sin far i lifvet, 86 år gammal, och att denne hade 16 barnbarn, tyckte han, att himmelens välsignelse hvilade öfver familjen. Kineserna ha en rätt blick på saken. De se barn som gåfvor från ofvan. Så pekade den gamle på vår evangelist Liu och sade: "Han där är en god man. Honom känna vi alla." Ja, vår vän Liu har också Guds rikssak varmt på sitt hjärta.

Juldagen hade de således fått fira invigningen af sitt nya, vackra kapell med otta. Mycket folk kom den dagen till mötena. Husvärden var själf med. Våra kvinnor i Hoyang ha för af dem insamlade medel gifvit pengar till inköp af en stor väggbonad, på hvilken Guds tio bud skola stå. Och så skola vi söka fram några bibelspråk att sätta på väggarna.

Den nämnde rike mannen hade nog icke tänkt på kapellet, när han byggde. Men Gud leder hjärtan som vattubäckar, när det gäller att fylla sina barns behof och besvara deras bönerop. Nya bord och bänkar har den gamle mannen också erbjudit, så många, som de troende på platsen vilja låna.

Må de, som offra böner för kinesernas frälsning, vara med och bedja för den lilla skaran i U-chuang, att de troende där må tillväxa i Herrens kunskap och församlingen förökas! "Hans ord skall icke återvända fåfängt." Gud vare lof för detta fasta löfte!

Dagny Bergling.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta, och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Tag detta barn!

"*Tag detta barn* och uppamma det åt mig, *och jag vill gifva dig din lön*". 2 Mos. 2: 9.

Efter många år af bön och bidan hafva vi äfven här i Puehow fått i gång en liten gosskola. Läraren bekostas af missionen. Lokaler ha vi inga, hade jag så när sagt. Kapellet är skol- och matsal — måste dock med stort besvär röjas ut till hvarje söndag. Detta kommer ju emellertid att afhjälpas i och med gudstjänsternas förflyttande till det nya kapellet, möjligen i höst. Men — sofrum, 5×2,5 m. för 10 personer! Nära halfva elevantalet ha vi fått stufva in uppe på vinden öfver mitt lilla arbetsrum, en ytterst olämplig åtgärd. Vi ha en stor präktig tomt för skolan, *men — husen fattas.*

Någon har undrat, om det var rätt att börja skolan under så otillfredsställande förhållanden, men — *tag detta barnet* — så ljöd det trägnare än någonsin från staden och landet, och utan att vi visste riktigt, hur det gick till, hade vi 19 gossar, alldeles för många och flera, än vi ämnat taga emot, och likväl har väl ett halft dussin nekats inträde trots enträgen begäran.

Gosskolan i Ishih.

Här kommer nu hela skaran. De flesta ha förut gått från ett till fyra år i skola men endast två under ett enda år i *kristen* skola, nämligen i Haichow, dit dessa båda ej hade längre väg än 8 svenska mil!

Eleverna bidraga till sin mat med 25 kg. mjöl och nära 50 öre pr månad förutom böcker och skriftyg. Alla öfriga utgifter, kockens lön och mat, bränsle och lyse, kok- och matkärl m. m. bekostar församlingen. Räkenskaperna samt den svåra indrifningen af elevernas bidrag är ock församlingens egen sak.

Låt oss nu några ögonblick se på flocken! De flesta äro naturligtvis från kristna hem, ingen från något af evangelium fullkomligt oberördt hem. Fyra från troende hem äro dock så fattiga, att de omöjligt kunna bidraga något. Här gällde således att lyssna till deras bön om hjälp; annars hade de fått lof att fortsätta i sina hedniska skolor i hembyarna. Åter ljöd det: "*Tag detta barn!*" Och i den förut till hvarjehanda ändamål hårdt anlitade privata kassan blir en ny "extra utgift". Allt är ju dock gåfvor af Gud — allt i tanke, att helt visst de finnas därhemma, som i fortsättningen med glädje vilja "amma det upp". Hvem vet mer, än Faraos dotter visste, då hon tog sig an den hjälplöse Mose, hvilka Herrens tjänare, som dölja sig inom dessa oansenliga småttingar? "Hvad I hafven gjort en af dessa minsta . . . det hafven I gjort mig".

I midten sitter naturligtvis läraren, känd från skolan i Ishih, där han arbetat i fem års tid. Han är en af de först utexaminerade från seminariet, gudfruktig, nitisk i sitt kall och har gossarnas fulla tillgifvenhet.

Fröken Nylin, som så vänligt tagit sångundervisningen på sin lott, gör modiga och icke alldeles fruktlösa försök att lära de ohjälpligt duktiga skrikhalsarne, hvad sång är. Det fattas dem icke god vilja, och förmågan blir väl bättre med tiden. Men när det ringer till uppställning i gymnastiken, då är det ingen, som ej vet, hvar han är hemma. Vännerna skulle bara se, hur käcka de äro.

Kära vänner, låten äfven denna nya skola bli innesluten i bön och åtanke! Det är en liten och ännu oansenlig planta i Herrens vingård, som behöfver mycken vård och ans.

Eder ringe medarbetare

G. V. Wester.

En märklig kinesisk ämbetsman.

En af Kinas högre ämbetsmän, *Yung Tao*, som tjänstgör i departementet för jordbruk och handel, och som inlagt stora förtjänster om sitt folks höjande i sedligt och intellektuellt hänseende, har nyligen gifvit ett märkligt bevis på den förändrade ställning, många af Kinas ledande män i närvarande tid intaga till kristendomen.

Till en intervjuare yttrade han: "*Utan kristendomens sedliga grundsatser är det omöjligt att reformera samhället eller att från människohjärtat utdrifva det onda och sålunda skapa ett starkt och dygdigt folk.*" Han yttrade också, att han inom kort ämnade träda tillbaka från det offentliga lifvet, för att helt kunna ägna sig åt föreläsande öfver Den heliga skrifts betydelse samt åt denna boks spridande. Bibeln ansåg han vara den bok, som bäst af alla befordrar tillväxt i sedlig kraft och styrka. Han hade därför ock föresatt sig att utgifva stora

summor för inköp af Biblar, afsedda till spridning.

Det är att märka, att Yung Tao ännu icke slutit sig till den kristna församlingen.

Då för kort tid sedan ett större möte hölls i Peking, där frågan om Bibelns spridning diskuterades, var han närvarande. Han köpte därvid 5,000 ex. af Nya testamentet för att sprida bland sina bekanta. I hvart och ett af dessa bifogade han en personlig tillägnan. I denna säger han bland annat: "I Kina hafva vi af gammalt betonat vikten af att vörda de forntida visa. Men om vi ej vörda den höga Himmelen, huru kan hjärtat då blifva uppriktigt? Om vi ej fylla den plikt, Himmelen pålagt oss, huru skall väl vårt folk då kunna äga bestånd? Himmelens väg är mycket klar. Söka vi att med flit lära känna den, skall den blifva oss uppenbar. Folken i Europa och Amerika vörda Himmelen. Detta är deras religion. Vill Kina skaffa bort sin ruttenhet, kan detta ske endast genom att upphöja den gudomliga vägen.

Jag fruktar högeligen, att mina motiv skola missförstås. Men jag har köpt 5,000 ex. af Den heliga skrift för att sända till Eder, mina Herrar, i hopp att I uppmärksamt viljen läsa denna bok. Jag är fullt medveten om att detta är blott som en droppe i hafvet men önskar ändå göra, hvad jag kan för att visa, att jag vill hjälpa till att reformera vårt folk. Om denna min önskan skall leda till något resultat, kommer att bero på Edert klarsynta omdöme.

Med vördnad från Yung Tao, som icke är medlem af den kristna kyrkan."

I ett tillägg skrifver han:

"Stora sanningar äro omfattande och innehållsrika. Sanningen är ett outgrundligt djup. Äfven män med litterär läggning, som tagit sig för att studera Bibeln, hafva ofta endast ytligt gjort så. De ha stannat på halfva vägen. Detta är mycket att beklaga. Visserligen har jag aldrig varit så flitig i mina studier, som jag bort, men jag har dock omsorgsfullt samlat några skriftställen, som hafva stor betydelse för samhället och för den enskilde, och jag beder Eder noggrant begrunda dem, att de må blifva Eder egendom och till gagn för Edert hela lif. Deras innehåll är outtömligt.

Dessa skriftställen äro följande: Matt. 22: 36—39; Mark. 10: 45; Joh. 15: 12, 13; Rom. 12: 9—21 1 Kor. 13: 13; Gal. 5: 16—24."

Åter i Lingpao och Chüechow.

När skola vi gifva vårt stora nordvästra Honandistrikt evangelium?

Det var på våren 1913, som en trupp evangelii förkunnare talade ordet i dessa trakter — i stora tältet — under 37 dagar och sålde böcker. Sedan dess ha tre år förflutit, under hvilken tid vi ofta önskat att kunna se till dem, som då visade intresse för sanningen. Se Apg. 15: 35.

Tisdagen den 25:e april begynte jag ändtligen denna resa i sällskap med evangelisterna Viktor Üen och Chang. Full orkan rådde hela eftermiddagen bland bergen. Det var, som om alla ondskans makter varit lössläppta emot oss. Gruset piskade oss i ansiktet, så att det kändes som nålstyng. Och när min mula skulle öfver en bergkam, blåste den omkull med både packning och ryttare. Genom Herrens hjälp erhöll jag dock inga skador i fallet, lofvad vare hans nåd! Nedstigningen gick lyckligt, och på aftonen togo vi in i vår åsnedrifvares hem. Här fingo vi tala Guds ord för en liten lyssnande skara. Farmodern i huset — buddist — var särskildt uppmärksam och gjorde en hel del frågor. Kanske få vi se frukt i sinom tid.

Nästa morgon hälsade vi på i byn *Kounan* i Ruichengdistriktet, där frk. Fr. Hallin för länge sedan verkade, och fingo därifrån broder *Cheng* med oss för att hjälpa till med säljning af böcker. Frampå f. m. gingo vi öfver Gula floden. På Honansidan lejde vi tre åsnor för oss själfva och vårt gepäck, och innan mörkret inbröt, hade vi tillryggalagt de 40 *li* = 20 km., som ännu återstodo till Chüechow. Ett annat litet missöde råkade jag ut för på det sista vägstycket. Den åsna, jag red på, var rätt svag och behagade lägga sig midt i floden med både mig och bäddpåsen. Jag måste klifva i för att söka rädda sängkläderna och fick sedan vada i land.

Chüechow är belägen på en stor fruktbar slätt, bevattnad genom en mängd kanaler från en närbelägen biflod till Huangho. Det är en vacker nejd, som borde heta Paradiset. Var fordom hufvudstad i ett mäktigt smårike. Ehuru nu blott en köping är dess betydelse som handelscentrum på en vidsträckt, tätt befolkad och rik landsbygd större än staden Lingpaos.

Torsdagen talade vi ordet och sålde böcker längs köpingens långa affärsgata, tills rösten svek och benen började neka att göra tjänst. Det nya standaret, hvarpå med stora röda tecken på hvit botten läses: "Tao Kuan ch'üen ti; Kung shuh uan min" = *Läran (Jesu) öfvertäcker hela jorden; Förtjänsten återlöser alla människor*, bidrog till att samla åhörare.

Vårt bokförråd minskades hastigt. Man nöjde sig ofta ej med *en* evangeliedel utan ville ha "hela bandet". Mina medhjälpare sade, att de aldrig varit med om något dylikt. Hvilken salig förmån att få förkunna frälsning genom Jesus Kristus för ifrigt lyssnande skaror, bland hvilka de flesta aldrig förut hört det glada budskapet! Allt emellanåt hördes dock bland hopen: "Det där är ju samme man, som predikade här för tre år sedan", utvisande att åtminstone några förr varit inom hörhåll.

Följande dag begåfvo vi oss i väg 10 km. upp på västra högslätten för att uppsöka vår vän, läraren *Hsü*, som för tre år sen inbjöd oss till sitt hem för att där predika evangelium. Vi mottogos och undfägnades med en god middag. Herr *Hsü* sade sig fortfarande vilja följa Jesu lära och bad oss ej glömma komma till hans by, när vi nästa gång besökte Chüechow. Ehuru skola finnes i byn, under-

visar han själf sina fyra trefliga gossar. Den äldste, 14 år, heter: *Efterfölj himmelen*, den därnäst: *Tillbed himmelen*, den tredje: *Tjäna himmelen* och den yngste: *Gläd dig öfver himmelen.* O, bedjen, att alla i denna familj må i sanning lära känna himmelens Gud och bli Kristi efterföljare, en förstlingsfrukt i Chüechow.

På lördagen anträdde vi hemresan och framkommo vid middagstiden till Lingpao, som ligger på Gula flodens södra strand. Järnvägen, som ej är så långt aflägsen, kommer inom kort att dragas fram genom trakten. Stora stråkvägen till nordvästra Kina går ock härigenom. Hela eftermiddagen predikade vi ordet på gatorna, och folk af alla stånd köpte våra böcker. Jag märkte dock, hurusom en handlande, just bevekt af hvad han hört, skulle gå fram och köpa några Evangelier, då en hans vän med ett öfverlägset hånlöje hindrade honom därifrån. Ack, huru stor är icke fiendens makt! *Kämpen med oss på knä, kära vänner, att själar må kunna uttagas ur mörkrets väldighet och försättas i Guds Sons rike!* Säkert skola en dag många af eder därhemma, som på detta sätt verka för kinesernas fräsning, med glädje få bära edra kärfvar.

Söndags förmiddagen stannade vi fyra i härberget och sökte uppbygga hvarandra på vår allra heligaste tro, stärkande oss i Herrens fruktan. Då vi sedan ämnade oss ut på gatorna för att predika, började ett af landtmännen mycket efterlängtadt regn falla. (Denna vår har varit synnerligen kall och torr.) Vi besökte då i stället stadens borgmästare, en medelålders, fint bildad och, som vi hörde, rättskaffens domare, hvilken lofvade på allt sätt understödja oss, om vi önskade hyra hus i Chüechow. (Hyrorna där äro emellertid mycket höga.) Därpå aflades visit i två af statens skolor. Jag skänkte åt rektor och lärare några kristliga böcker, som artigt mottogos. Må Herren verka med ordet!

På måndag f. m. inskeppade vi oss på färjan och voro snart på motsatta stranden i gamla kära Shansi. Tisdag morgon den 2 maj passerade vi åter de höga bergen och inträffade vid 10-tiden på missionsstationen.

I mellanskolan ha vi denna termin haft 17 elever och i folkskolan 35 = 52. Huru gärna jag ville lägga vårt skolarbete så, att jag vår och höst finge göra om denna resa i sällskap med en här af för Herren nitälskande män och ynglingar! "Det varder sådt i svaghet, det uppstår i kraft."

Chiehchow, Sha. d. 5 maj 1916.

Henrik Tjäder.

J. W. Wallin †.

Den 18 sistlidne juli ingick i sin Herres hvila den gamle missionsvännen, grosshandlaren J. W. Wallin. Mer än ett halft sekel af sin, mänskligt sedt, långa lefnads dag verkade Wallin med varmt intresse och offervillighet för såväl inre som yttre mission, och många af Herrens folk både inom vårt land och från andra länder kommo under denna tid i beröring med honom. Nitälskan för själars frälsning och önskan att för detta ändamål kunna förena olika grupper af Herrens bekännare ledde honom till uppförandet af kyrkan vid Floragatan för att där, på så att säga neutral mark, gifva rum för sådana evangelii vittnen, på hvilkas hjärtan Gud lagt människors frälsning och behofvet af en frimodig bekännelse inför världen af den stora förmånen att få tjäna Kristus.

Florakyrkan blef också under lång tid en föreningspunkt för en stor skara af troende ur skilda läger, och många dyrbara minnen äro förenade med mötena därstädes, särskildt då Wallin kallat någon erfaren Herrens tjänare att frambära vittnesbördet om Guds verk på missionsfältet eller att ur ordets skattkammare hämta fram de sanningar, som särskildt kunde tjäna att föra de kristna till ett verksamt lif för Herren. Under årens lopp gjorde Wallin

J. W. Wallin.

många erfarenheter beträffande denna predikoverksamhet, af hvilka icke alla voro glädjande, men Wallins varma nitälskan för Guds verk förnekade sig aldrig. S. M. K. bevarar honom särskildt i tacksamt minne. I de dagar, då Herren begynte utkora och utsända arbetare från vårt land till Kina, var Wallin genast redo att räcka dem en hjälpsam hand. Tillsammans med Josef Holmgren och dåvarande redaktören af Sanningsvittnet, P. A. Palmer, bildade han kommittén för understödjande af "Erik Folkes mission i Kina." Sedan Folke fått flera medarbetare hemifrån och nämnda mission därför benämnts S. M. K., deltog Wallin ännu några år i detta kommittéarbete. Hans intresse för Kinamissionen upphörde dock ej, när han lämnade kommittén, och det var honom alltid en glädje att få öppna Florakyrkan för dess möten. Då han vid tilltagande ålder fann sig böra öfverlämna verksamheten där åt andra, tillförsäkrade han vid kyrkans öfverlämnande denna förmån, att fortfarande där få hålla sina möten åt S. M. K. Och så fick S. M. K.

alltjämt stå i goda förbindelser och i tacksamhetsskuld till Wallin äfven under de senare decennierna af hans lefnad, då han med aldrig sviktande missionsintresse ägnade sin verksamhet åt Mongolmissionen och den Evangeliska Missionen i Ryssland.

Nu hvilar han till den morgon, då det, som är sådt i svaghet, skall uppstå i kraft, och arbetarne i vingården skola mottaga sin lön.

Gifve Herren äfven oss att vara trogna i arbetet, medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka!

Gosskolan i Ishih våren 1916.

Kära missionsvänner!

Frid!

Den frikostige varder rikligen mättad, och den som vederkvicker andra, han blifver själf vederkvickt. Ordsp. 11: 25.

Må detta Herrens ord gå i fullbordan på alla hans trogna skaffare, som med ett lydaktigt hjärta lyssnat till hans bud. Vi ha nu alla stor orsak att lofva och prisa Gud för hans underbara bönhörelse angående husens inköp här i Ishih. Våra troende glädja sig med oss, att missionen nu fått plats, *en stad på berget,* som kan leda den trötta vandraren till Fadershuset. En troende kvinna uttryckte sin stora glädje med dessa ord: "När ni äro borta, så ha vi ändå platsen kvar, där vi kunna samlas och tillbedja Gud".

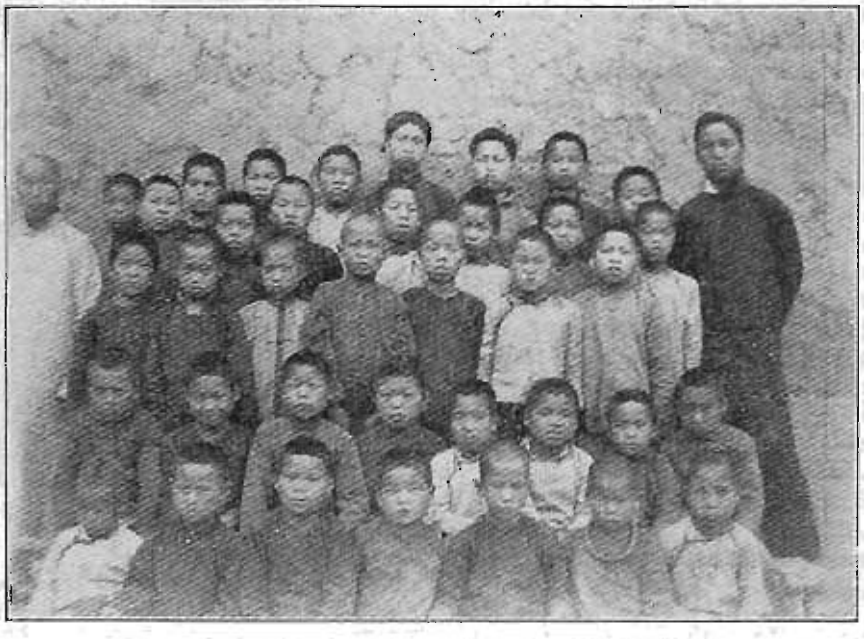

Gosskolan i Ishih våren 1916.

Jag har på våren besökt några byar. I slutet af mars hade jag i en by bibelkurs med några kvinnor en veckas tid. Herren var ibland oss, och vi hade många välsignade stunder vid Jesu fötter. Vår vän, gumman Feng, f. d. vegetarian, var också med där. Då en af gummorna skulle resa hem, och vi följde henne ut på gatan, tyckte vi det dröjde så länge, innan åsnan blef sadlad. Vi fingo då höra, att den ena stigbygeln var borta. Åsnan hade en stund stått sadlad ute i det fria. Det blef ett allmänt letande men allt förgäfves. Hvart kunde den ha tagit vägen? Åsnan var hyrd, och det gjorde saken ännu värre, ty stigbygeln måste ersättas. Våra vänner måste emellertid resa för att hinna hem till kvällen, och vi tröstade dem med, att Herren nog skulle hjälpa dem på ett eller annat sätt. Så skildes vi åt.

Gud ledde nu oss att gå en annan liten gata just förbi den plats, där åsnan hade stått bunden. Jag kom genom Guds ledning att kasta blicken åt det hållet. Och se, där låg stigbygeln. En liten pojke hade tagit den och sedan kastat den ifrån sig. Det blef ett allmänt jubel, och gumman Feng utbrast: "Vi ha en allsmäktig Gud. Och så kunna människor ändå säga, att det icke finnes någon Gud. Hvad är nu detta, om ej ett bevis på att han förmår hjälpa? Inte gingo vi den här vägen af oss själfva. Nej, det var han, som ingaf oss den tanken. Han håller att lita på." En man tog nu stigbygeln och sprang fatt våra vänner, som just hunnit utom byn och ej blifvo litet glada att kunna återlämna det hyrda i godt skick. Det är stort att få se Guds ingripande i småsaker.

Härom dagen besökte jag en mycket stor by med 800 familjer. Vi ha där en troende man, som döptes i fjol vår. Hans hustru vill också höra Herren till men är ännu ej döpt. Dessa två ha fått lida oerhördt af sina anhöriga, i synnerhet af mannens föräldrar, hvilka båda äro emot läran. Hans far spelar och röker opium och är för öfrigt en dålig människa. Sonen har tre flickor, som han också vill fostra för Herren. Han ville sända den äldsta i skolan. Men då han en dag nämnde härom till sin mor, svimmade hon af förskräckelse för utländingarna. Sedan ha de blifvit utdrifna ur hemmet. Några dagar efter nämnda händelse kom sonen den $2^1/_2$ mil långa vägen gående med sin flicka till skolan. Han ville ha henne i säkerhet, ty hans far hade sagt, att han ämnade gifta bort henne med en hedning för att få spelpengar. Sonens hustru är en sådan älsklig kvinna, icke alls bitter emot sina svärföräldrar. När de kördes ut, fingo de intet annat med sig från hemmet än en gryta att laga sin mat i samt litet hvete för de närmaste dagarna. Men de äro båda förtröstansfulla och frimodiga. Folket i byn har nu tagit sig an deras sak och lagt sig ut för dem hos fadern, så det torde bli delning af egendomen, och då få de åtminstone något.

Jag blef mottagen i en annan familj i byn, som

också vill tro på Herren. Den familjen består af man och hustru samt två små rara flickor. De bevisade oss stor gästvänlighet och voro alls ej rädda. Folket i byn var också mycket vänligt. En af våra troende har i byn opieasyl, där det utföres ett godt arbete, och flere män äro intresserade i läran. Det samlades mycket folk, och vår käre evangelist Li, som jag hade med mig, var outtröttlig att vittna om Herren.

Den 6 och 7 maj hade vi vårt stormöte, och det var väl besökt från hela distriktet. Vi hade det så godt. Bönemötena voro varma. Föräldrar och barn samt andra släktingar lades särskildt fram i förbön, och många ångestfulla bönerop gingo upp till nådens tron för deras frälsning. Emellan predikningarna samlades de troende också i smärre grupper för bön. Evangelisten Chang från Yuncheng och evangelisten Ts'ao från Puchow gaf oss god hjälp. Den sistnämnda framhöll särskildt vikten af att gifva tionde åt Herren.

Fyra kvinnor döptes. En af dem var hustru till en af våra evangelister. En annan var mor till en f. d. skolgosse, som i sina unga år fått vara medel i Guds hand att leda både sin far och sin mor till Herren.

Hälsotillståndet i vår gosskola har under våren varit mycket godt. Sänder här en fotografi af barnen. Då den togs, voro två gossar för tillfället borta och två hade måst återvända till sina hem, emedan deras föräldrar ej längre hade råd att underhålla dem.

Inalles har det i vår varit 41 gossar i skolan. Huru längta vi ej att se dessa unga, förhoppningsfulla gossar vunna för Herren! Bedjen för dem!

Snart ha vi värmen här. Vi hoppas äfven i år få taga vår tillflykt till Uanch'uan och bedja att få vara inneslutna i edra förböner.

Med kära hälsningar.

I Jesus tillgifna
Anna Hahne.

Mienchih den 10 juni 1916.

I Herren älskade missionsvänner!

Redan ha fyra månader gått, sedan vi kommo till Kina. På grund af svårigheter att ordna bostadsförhållandena i Honanfu, ha vi under denna tid bott här i Mienchih. Dock komma vi, om Gud vill, att i höst flytta till vårt gamla Honanfu. Vi ha på detta sätt ej varit bundna vid något bestämdt arbete utan ha fått hjälpa till litet här och där i den stora vingården.

Min svägerska, som följde med oss ut för att få se Kina, har, äfven hon, fått utföra missionsarbete, i det att hon tagit hand om våra småttingar, så att min hustru fått vara med ute på några resor. Hon har lärt sig så mycket kinesiska, att hon kunnat gifva kocken tillsägelser om ett och annat ifråga om maten, och då hon ej kunnat klara sig ensam, har hon fått hjälp af fru Ringberg. Våra vänner Ringbergs bo endast 10 min. väg ifrån oss.

Det är flera intryck, som under dessa månader och vid besök på olika platser trängt sig på oss. Vi ha fått en förnyad känsla af den nåd, som oss vederfarits, i det att vi få vara Herrens sändebud till detta folk *i denna tid.* Skördetiden är förvisso inne, om Gud blott får gifva oss mod och tro nog att gå till verket, ej blott som såningsmän utan som skördemän. Öfverallt finnas Nikodemussjälar, som gå öfverbevisade om evangelii sanning, men som af en eller annan orsak ej ännu vågat sig fram i ljuset. Det behöfves bara en väckelsevind för att draga fram dessa från sina gömslen.

Mer och mer känna vi behofvet af flera infödda medarbetare, som, drifna af Kristi kärlek, gå ut med evangelii glada budskap till sina egna. Flera af eder, kära vänner, ha'n säkert läst i "Hans Stjärna i Östern" för 1916 om "Evangelii ingång i ett röfvaredistrikt" af fru Mina Stålhammar. På en af våra resor besökte vi äfven detta distrikt. För litet mer än 2 år sedan funnos där endast två troende, nämligen Li och hans vän apotekaren In. De hade då båda nyligen kommit till tron.

Li har varit outtröttlig uti att vittna om sin Mästare. Han har vunnit hela sin familj för Kristus. Han har gått från hem till hem, från by till by och förkunnat frälsningens väg. Som en frukt af hans arbete finnas nu inemot 40 kristna i hans hemtrakt. Det är män och kvinnor, besjälade af en sådan ande, som vi behöfva, och jag är viss om, älskade vänner, att ni vilja hjälpa oss att bedja fram dem.

I trots af allt hvad Satan gör för att hindra Guds verk och hålla människorna kvar i mörker, går dock Guds rike till seger.

På en plats i Honanfudistriktet, som vi besökte, nämligen den stora köpingen Hancheng, kom för flera år sedan en gammal, mycket inflytelserik man vid namn Chang till tron. Han var min första kinesiska lärare, och jag höll mycket af honom. I sin hembygd vittnade han troget om frälsningen i Kristus, men den enda synliga frukten af allt, då han dog, var hans yngsta son, som blef döpt strax före hans bortgång.

Denne son blef dock, sorgligt nog, en "förtappelsens son", som sedermera sjunkit djupt i synd och bringat vanära öfver det kristna namnet. Den tanken uppsteg i våra hjärtan: "Nu är det nog slut med evangelii verk i Hancheng". Dock är Herren starkare än den starke, och han har kommit vår otro på skam. Då vi nu kommo dit, funnos där ej mindre än 5 à 6 män, som kommit till tron under den tid, vi varit hemma. Flera af dem sade, att det var gamle Changs lif och vittnesbörd, som ledt dem till sinnesändring.

Ett förhållande, som slagit mig med förvåning, är det lugn, som råder i vår provins, hvilken af ålder ansetts som en af de värsta ifråga om röfvares antal och framfart. Då jag sista gången, hösten 1913, färdades på samma vägar, där vi nu foro fram,

såg man knappast en människa. Alla byar och köpingar hade sina portar stängda af fruktan för öfverfall. På ett ställe låg en röfvare nedskjuten och lämnad bredvid vägen. Huru annorlunda nu! Många säga, att de ej minnas så lugna förhållanden i Honan, och detta allt, under det att i vår grannprovins Shensi råder fullständig anarki. Visserligen ha äfven här förekommit öfverfall under de senaste veekorna, fast i mycket liten skala jämfördt med förr. Vi ha mycket att tacka Gud för.

Genast vid vår återkomst märkte vi tydligt verkningarna i socialt, politiskt, administrativt och religiöst hänseende af den reaktion, som Juan Shi Kais regime fört med sig. Blott och bart det, att han återgick till det gamla kejserliga sättet att offra på himmelens och jordens altare, har återgifvit afgudadyrkan ett alldeles oanadt lif. Gamla tempel, som under många, många år legat i ruiner, ha rest sig ur gruset. De, som höllo på att falla, ha reparerats, och ej så få nya ha byggts.

Det synes, som om mörkrets furste uppbjuder all sin förmåga att taga igen hvad han förlorat. Må dock ingen låta förleda sig af detta och tänka, att evangelii makt förminskats härute! Ytligt sedt kan det väl te sig så, men i själfva verket finnas i motsats till detta *långt flera* hjärtan öppna för Jesus Kristus, än det någonsin funnits förr. Den stora mängden bland folken har alltid låtit och kommer alltid att låta sig ledas af "denna världens" gud, men så finnes det "en kvarlefva af nåd", öfver hvilken han icke har någon makt.

"Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft som verkar i oss, honom vare ära i församlingen bland *alla släkten* i evigheters evighet"!

Eder i Herren
Rikard Andersson.

* * *

Missionär Hugo Linder skrifver från Tungchow den 16 juni: "Vi i Pucheng äro de enda i Shensi kvarvarande i vår mission. Herren har nådeligen bevarat oss. Vi äro utan penningar, och som vägarne äro osäkra, måste jag själf resa efter sådana. Det går ej att komma öfver Gula floden vid Chao-i (färjplats i närheten af Tungchow). Ämnar försöka komma öfver en dagsresa bortom Tungkwan. Det har ljusnat något på den politiska horisonten. Vi hoppas kunna vara på Blomsterberget i sommar, då vår station är obeboelig under den heta årstiden. Vi äro alla friska och hälsa varmt alla vänner". Kommen ihåg dem i förbön.

Missionär och fru Bergling, Ester Berg och Anna Eriksson vistas under hettiden i Shansi. Vi äro skyldiga Herren tacksägelse för deras räddning under öfverhängande faror.

Ingeborg Ackzells tillfrisknande är också ett ämne till tacksägelse. "Hon var mycket sjuk, men tillfrisknandet gick förunderligt fort", skrifver fru Berg.

De sist utkomna: Estrid Sjöström, Ester Jonson och Martin Lindén hafva välbehållna anländt till fältet.

Familjerna Sandberg, Andersson, Beinhoff och Olsson samt Ester Jonson, Ingeborg Ackzell och Emy Ohrlander äro på Chikongshan under hettiden, Martin Lindén har flyttat till stationen i Ishih, Shansi.

Tillsvidare torde det vara bäst, att alla bref till våra syskon i Shensi adresseras till Yuncheng, Sha. N. China, enär postförbindelsen med Shensi synes vara osäker.

Efter hundra år.

För hundra år sedan var nästan hvarje land i Asien och Afrika stängdt för evangelium. Nästan inga missionärer funnos. Nu finnas i hednavärlden c:a 25,000 evangeliska missionärer.

Då fanns Bibeln öfversatt endast till 65 olika språk eller dialekter, nu till öfver 500.

Då inflöto i missionsgåfvor endast några tusen kronor om året. Nu gifvas årligen af evangeliska kristna till den utländska missionen öfver 100 millioner kr.

Då funnos inga infödda medhjälpare. Nu finnas öfver 112,000 infödda pastorer, evangelister, bibelkvinnor, lärare, bibelspridare o. s. v.

Då fanns icke en enda kvinnlig missionär. Nu finns det öfver 6,000.

Då funnos endast några få missionsskolor. Nu finnas på missionsfälten öfver 35,000 protestantiska läroverk, lägre och högre, med nära 2,000,000 lärjungar.

Då fanns icke ute på missionsfältet en enda tryckpress. Nu finnas 160 missionstryckerier och utgifvas ute på missionsfälten 400 kristliga tidningar eller tidskrifter.

Då var det med undantag af Brödraförsamlingen ingen evangelisk denomination som sådan, som bedref hednamission. Nu finns intet erkändt evangeliskt samfund, som icke har sitt missionsfält.

Då fanns icke ett enda missionssjukhus, icke ett enda barnhem eller någon som helst barmhärtighetsinrättning. Nu ha de olika missionssällskapen 700 sjukhus och öfver 500 barnhem och asyler af olika slag.

Då fingo banbrytarna, Judson, Carey och Morrison, arbeta från sju till tio år, innan de fingo se den första omvände. Nu läggas hvarje år ute i hednaländerna öfver 120,000 infödda till de kristna församlingarna.

(Efter Missionary Review.)

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1916.